

Sygn. VUa 1/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Mariola Mastalerz (spr.), SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: sekr.sądowy Anna Fijołek

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wnioskodawczynie A. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 grudnia 2011r.

sygn. IV U 65/11

oddala apelację.

Sygn. akt V Ua 1/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 grudnia 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawczynie A. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 8 października 2010 roku.

Pismem z dnia 20 stycznia 2011 roku wnioskodawczynie A. P. wniosła odwołanie od powyższej decyzji zarzucając organowi rentowemu iż naruszył normy kodeksu postępowania administracyjnego oraz iż organ rentowy błędnie ustalił, iż nie odzyskała ona w dniu 7 października 2011 roku zdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 21 lutego 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa i zasadna.

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2011 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawczynie.

Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawczynie w 2009 i 2010 roku przebyła zespoły bólowo — dysfunkcyjne kręgosłupa. W 2009 roku wnioskodawczynie doznała złamania wyrostka rylcowatego przedramienia, przeszła również operację guzka nadgarstka prawego.

Wnioskodawczynie rozpoczęła w dniu 6 marca 2009 roku niezdolność do pracy, która trwała do dnia 3 września 2009 roku. Kolejne niezdolności do pracy miały miejsce w dniach 8 września — 6 października 2010 roku, 8 października 2009 roku — 7 kwietnia 2010 roku, 9 kwietnia — 6 października 2010 roku. Z dniem 6 października 2010 roku wnioskodawczynie wykorzystała 182 dniowy okres zasiłkowy.

W dniu 7 października 2010 roku wnioskodawczynie korzystała z urlopu na żądanie.

W dniu 7 października 2010 roku lekarz ortopeda wystawił wnioskodawczynie zaświadczenie potwierdzające niezdolność pracy od dnia 8 października 2010 roku z uwagi na schorzenie oznaczone kodem M70.

Niezdolność do pracy wnioskodawczynie trwała do dnia 3 listopada 2010 roku. Kolejne okresy niezdolności wnioskodawczynie do pracy miały miejsce od 5 listopada do 1 grudnia 2010 roku.

W okresie niezdolności do pracy stwierdzonej zaświadczeniem lekarza neurologa z uwagi na schorzenie G 54 korzystała w dniu 13 lipca 2010 roku z pomocy w (...) w P. z uwagi na schorzenie M 70 — z uwagi na bóle miednicy i kości piętowej lewej. W tym samym okresie wnioskodawczynie w dniach 15.04, 10.06, 17.06 i 23.09.2010 korzystała z porad lekarza ortopedy z uwagi na zgłaszane m.in. bóle nadgarstka prawego i miednicy.

Przyczyną niezdolności do pracy wnioskodawczynie ustalonymi w trakcie wizyty w dniu 7 października 2010 roku były ręki prawej — M 70, a od 4 listopada 2010 roku bóle nad garstka prawego i pięty — M. 78.

Wnioskodawczynie w dniu 7 października 2010 roku nie odzyskała zdolności do pracy.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dowody w postaci dokumentów zawartych w aktach sprawy i w załączonych aktach organu rentowego oraz w oparciu o opinię biegłego z zakresu neurologii M. K..

Sąd Rejonowy podał, że biegły w opinii głównej zgodził się zarzutem wnioskodawczynie, iż niezdolność do pracy z dnia 8 października 2010 roku spowodowana była innym schorzeniem niż niezdolność do pracy trwająca do dnia 6 października 2010 roku. Z wnioskami biegłego nie zgodził się organ rentowy zgłaszając zastrzeżenia oparte na szczegółowej analizie dokumentacji medycznej i zaświadczeń o niezdolności do pracy wnioskodawczynie. Biegły w opinii uzupełniającej potwierdził zasadność zarzutów ZUS i przedstawił wnioski zgodne z stanowiskiem organu rentowego. Z powyższym nie zgodziła się wnioskodawczynie zgłaszając zarzuty stanowiące bądź próbę polemiki ze stanowiskiem biegłego bądź próbę polemiki z argumentacją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W ocenie Sądu Rejonowego wnioskodawczynie w swojej polemice pominęła fakt, iż wprawdzie w okresie niezdolności do pracy do dnia 6.10.2010 roku zaświadczenie wydane było przez lekarza neurologa jednakże występowały schorzenia współistniejące związane z bólami miednicy, pięty, nadgarstka, niewątpliwie wpływające na zdolność wnioskodawczynie do pracy. Świadczy o tym wizyta A. P.w (...)w dniu 13 lipca 2010 roku oraz wizyty u lekarza ortopedy w dniach 15.04, 10.06, 17.06 i 23.09.2010 z uwagi na zgłaszane m.in. bóle nadgarstka prawego i miednicy. Jak wskazał Sąd Rejonowy podstawą zaś niezdolności do pracy wnioskodawczynie zgłoszone w dniu 7 października w trakcie wizyty u lekarza ortopedy były bóle ręki prawej — M. 70, a od 4 listopada 2010 roku bóle nadgarstka prawego i pięty — M. 78.

W ocenie Sądu Rejonowego powyższe wskazuje, iż schorzenie będące podstawą niezdolności do pracy od dnia 8 października zaistniało już wcześniej przed dniem 6 października 2010 roku. Powyższą konstatację Sąd rejonowy powiązał z faktem, iż zaświadczenie o niezdolności do pracy od dnia 8 października 2010 roku wnioskodawczynie otrzymała w dniu 7 października 2010 roku, a więc w chwili wydania zaświadczenia stan niezdolności już istniał i zgodnie z opinią biegłego trwał w ciągłości od dnia 6 października 2010 roku.

Mając powyższe na uwadze Sąd rejonowy uznał opinię biegłego traktując ją jako całość za jednoznaczną, logiczną i w sposób jasny i niebudzący wątpliwości odpowiadająca na za dane przez Sąd pytanie. Skutkowało to uznaniem opinii biegłego M. K. za wiarygodne źródło dowodowe stanowiące podstawę do ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że odwołania wnioskodawczynie są niezasadne. Sąd Rejonowy przywołał treść art. 6 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby (tekst jedn. z dnia 22 kwietnia 2010 roku Dz. U. nr 77, poz.512) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, przysługuje zasiłek chorobowy przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. W dalszej części Sąd ten wskazał, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli prze rwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni — art. 9 ust 1 i 2 ww. ustawy.

Sąd Rejonowy podniósł, że z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, że w dniu 6 października 2010 roku wnioskodawczynie wykorzystała 182 dniowy okres zasiłkowy, a wobec nie ustania niezdolności do pracy okres od 8 października zgodnie z ww. art. 9 należy traktować jako kontynuację dotychczasowej niezdolności do pracy dającej co najwyżej prawo do ubiegania się świadczenie rehabilitacyjne nie zaś o zasiłek chorobowy, możliwość z którego korzystania wyczerpała się.

Także przyjęcie, iż w dniu 7 października 2010 roku wnioskodawczynie odzyskała zdolność do pracy nie daje, w ocenie Sądu Rejonowego podstaw do przyznania jej zasiłku chorobowego, bowiem nie otworzył się nowy okres zasiłkowy, niezdolność do pracy stanowi kontynuację dotychczasowej niezdolności z uwagi na tożsamość schorzeń. Do dnia 6 października schorzeniem współistniejącym były schorzenia ortopedyczne — bóle miednicy, nadgarstka i pięty, a więc tożsame z tymi które spowodowały niezdolność do pracy od dnia 8 października 2010 roku.

Skutkowało to uznaniem przez Sąd Rejonowy, że wbrew stwierdzeniu wnioskodawczynie nie powstał nowy okres zasiłkowy, a tym samym odwołania wniesione przez wnioskodawczynie Sąd ten uznał za niezasadne i podlegające oddaleniu.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości apelacją wnioskodawczynie A. P.zarzucając naruszenie przepisów postępowania, poprzez pominięcie przez Sąd zgłaszanych wniosków dowodowych i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego. Wnioskodawczynie ponadto zarzuciła :

- błędną interpretację uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii M. K.,
- całkowite pominięcie powiązania choroby od dnia 8 października 2010 roku z uznanym wypadkiem w pracy,
- pominięcie rozporządzeń Ministra Zdrowia o zasadach orzekania o czasowej niezdolności i dokumentach obowiązujących ZUS,
- pominięcie ustalenia długości przerwy między poprzednia ta sama chorobą , a nową tą samą chorobą,
- niezasadne, nielogiczne i niezgodne z dokumentacją medyczną utożsamianie jednostek chorobowych i wizyt u lekarza.

Wskazując na powyższe wnioskodawczynie wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie jej nowego okresu zasiłkowego od dnia 8 października 2010 roku.

W toku postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił:

Wnioskodawczynie A. P.w dniu 7 października 2010 z przyczyn ortopedycznych była niezdolna do pracy.

(dowód : opinia biegłego ortopedy J. B. (1)-k. 100, opinia biegłej neurolog A. P. (2)– k.104 - 109)

Orzekana w zaświadczeniach lekarskich niezdolność wnioskodawczyni A. P.do pracy w okresie od 9 kwietnia 2010 r. do 6 października 2010 roku oraz w okresie od 8 października 2010 roku wynikała z różnych chorób.

Wnioskodawczyni A. P.w dniu 7 października 2010 z przyczyn ortopedycznych była niezdolna do pracy.

(dowód : opinia biegłego ortopedy J. B. (1) -k. 123)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja jako nieuzasadniona podlega oddaleniu.

Wyrok Sądu Rejonowego, pomimo bowiem częściowo błędnego uzasadnienia, w świetle poczynionych w postępowaniu odwoławczym ustaleń, odpowiada prawu.

Na wstępie przytoczyć należy art. 8 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego zgłoszonego w razie choroby i macierzyństwa t.j. Dz.U z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.), zgodnie z którym zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Art. 9 ust.1 powołanej ustawy stanowi natomiast, iż do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. (ust.2).

Z powyższych regulacji wynika, iż do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby będącej ich podstawą oraz okresy zrównane z okresami niezdolności do pracy. Reguła powyższa ma jednak zastosowanie tylko w przypadkach, gdy pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności do pracy nie ma ani jednego dnia przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, gdyż wtedy inna choroba powoduje rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego. W przypadku występowania przerw pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności do pracy do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowane tylko tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 2.9.2009 r. (II UZP 7/09, OSNP 2010, Nr 7-8, poz. 93) ustanie "poprzedniej niezdolności do pracy" oznacza ustanie niezdolności do pracy, w znaczeniu medycznym. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że w komentowanym przepisie ustawodawca odróżnia "okres zasiłkowy" i "okres niezdolności do pracy", a zgodnie z obowiązującymi zasadami wykładni w każdym przypadku pierwszeństwo ma wykładnia językowa. Podkreślił, że w razie każdej niezdolności do pracy powstaje prawo do nowego okresu zasiłkowego, którego długość określa art. 9 ust. 2 ustawy. Sąd Najwyższy stwierdził, że o tym, czy będzie to pierwszy dzień okresu zasiłkowego, czy kolejny decyduje rodzaj choroby, a w razie tej samej choroby długość przerwy między obiema niezdolnościami.

W niniejszej sprawie, w toku postępowania apelacyjnego, w oparciu o opinie biegłego ortopedy J. B. (1) oraz neurologa A. P. (2) Sąd Okręgowy ustalił, iż orzekana niezdolność wnioskodawczyni A. P.do pracy w okresie od 9 kwietnia 2010 r. do 6 października 2010 roku oraz w okresie od 8 października 2010 roku wynikała z różnych jednostek chorobowych i była stwierdzana przez lekarzy różnych specjalności – odpowiednio neurologa oraz ortopedę.

Jak stwierdził biegły ortopeda J. B. , wnioskodawczyni w okresie niezdolności do pracy orzeczonej przez neurologa (9.04.2010 r. do 6.10.2010 r.) odczuwała także dolegliwości ortopedyczne związane z wcześniejszym leczeniem

ganglionu nadgarstka prawego oraz powikłaniami leczenia operacyjnego, jednakże dolegliwości te same przez się nie powodowały niezdolności do pracy.

Biegła neurolog A. P. (2) w swojej opinii nie podzieliła stanowiska organu rentowego, iż zwolnienie lekarskie od dnia 8 października 2010 r. wydane przez lekarza ortopeda w rzeczywistości spowodowane były nasileniem objawów neurologicznych - tych samych, które były przyczyną niezdolności do pracy w okresie 9 kwietnia 2010 r. do 6 października 2010 roku.

Biegła wskazała, iż wnioskodawczyni była leczona przez neurologa z powodu silnych bólów kręgosłupa 1/s promieniujących do kończyn dolnych, bólów kości ogonowej, bólów kręgosłupa piersiowego, bólów lewego biodra. Lekarz neurolog zakończył leczenie w dniu 6 października 2010 r.

Zdaniem biegłej orzekana niezdolność wnioskodawczyni do pracy w okresie od 8 października 2010 r. spowodowana była schorzeniem ortopedycznym, a więc innym schorzeniem niż niezdolność do pracy orzekana w okresie od 9 kwietnia 2010 r. do 6 października 2010 r.

Sąd Okręgowy uznał opinie w/w biegłych za fachowe i w pełni przekonywujące. Opinie te potwierdziły słuszność stanowiska zaprezentowanego w analizowanym zakresie przez biegłego neurologa M. K., który wydawał opinie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W świetle poczynionych wyżej ustaleń istotne dla rozstrzygnięcia sprawy ma zatem odpowiedź na pytanie, czy wnioskodawczyni A. P. po zakończeniu leczenia z przyczyn neurologicznych, tj. po dniu 6 października 2010 r. odzyskała zdolność do pracy w dniu 7 października 2010 r., by ponownie stać się niezdolną do pracy od dnia 8 października 2010 r.

Z dokumentacji lekarskiej przywołanej przez biegłych wynika, iż A. P. w dniu 7 października 2010 r. podczas wizyty w (...) zgłaszała dolegliwości ortopedyczne (ból i obrzęk kciuka i I kości śródreżca), lekarz - dr R. M. stwierdził zapalenie wyrostka rylcowego, zalecił leki i wystawił zwolnienie lekarskie z nr statystycznym - M 70, od dnia 8 października 2010 r.

Biegły ortopeda J. B. (1) w opinii uzupełniającej stwierdził, iż biorąc pod uwagę zgłaszane przez wnioskodawczynię dolegliwości bólowe w dniu 7 października 2010 roku i rozpoznanie postawione w tym dniu przez lekarza, A. P. w dniu 7 października 2010 r. była już w tym dniu niezdolna do pracy.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko biegłego jako w pełni logiczne i przekonywujące. Nie sposób bowiem przyjąć by z powodu dolegliwości stwierdzonych w dniu badania - 7 października 2010 r. faktyczna niezdolność do pracy rozpoczynała się nie od tego dnia lecz od dnia następnego.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż w przypadku wnioskodawczyni po wyczerpaniu w dniu 6 października 2010 r. okresu 182 dni, nie nastąpił jeden dzień przerwy, który stosownie do art. 9 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego zgłoszonego w razie choroby i macierzyństwa, otworzyłby nowy okres zasiłkowy. Tym samym wnioskodawczyni nie nabyła prawa do dalszego pobierania świadczenia chorobowego po dniu 6 października 2010 roku.

Z tych względów Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych działając na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację.